

POLEMIK

Som omtalt i Theodor Christensens afdeling er det lykkedes „Kosmorama“ at rejse en debat om filmkritikken. Se f. eks. „Dagens Nyheder“ 23. og 26. dec., „Politiken“'s kronik 13. jan. og samme blads leder 15. jan. I Radioens Film Forum 21. jan. fortsattes debatten.

Debatten har lidt under, at ikke alle diskussionsdeltagerne har villet underkaste sig de krav om ekstra stor påpasselighed i det terminologiske, som man må stille, hvis målet først og fremmest skal være sandhedens erkendelse — og ikke propaganda, demagogi.

Flere diskussionsdeltagere insisterede således på at kalde „Kosmorama“'s medarbejdere filmologer, skønt vi i „Kosmorama 11“ (ubestridt) skrev: „Fra „Kosmorama“'s start er der i bladet lagt en æstetisk-kritisk linie, der ikke på nogen måde minder om filmologernes filosofisk-sociologiske spekulationer og

konkrete psykologiske undersøgelser“. Dette kan kun tolkes som et udtryk for, at man finder det væsentligere at bibeholde et skældsord til os end at bibringe det store publikum forståelse af, hvad filmologerne og filmologi er for noget, altså at skabe klarhed, at nå til sandhedens erkendelse.

Når „Kosmorama“'s angribere kalder os filmologer, gør de det 1) skønt de ved, at vi ikke er filmologer, 2) fordi de ved, at et fremmedord af denne art gør os suspekte i mange menneskers øjne; fremmedordet lader ane noget sært og svært, man skal holde sig fra, 3) for at undgå udtrykket film-specialister, som alle ganske vist forstår, men som ikke har en tilstrækkelig nedsættende klang. Målet er ikke at nå til de ord, der dækker, men til de ord, der er suggestive.

Når man ikke står stærkt intellektuelt, forsøger man ofte at kompensere derfor med kneb af denne art.

Fra Filmmuseets plakatsamling

Filmmuseets medlemmer havde for nylig lejlighed til at se „Djæveldukken“ af *Tod Browning*. Her er en plakat for en anden af Brownings film, „Den ukendte“ („The Unknown“, 1927). Ligesom den tidligere reproducerede plakat for „Greed“ må den være tegnet af *Sven Brasch*.

I „The Unknown“ spilles hovedrollerne af *Lon Chaney* og *Joan Crawford*. Handlingen er som normalt hos Browning melodramatisk og frygtindgydende (mord og andre rædsler i cirkusmilieu), men Browning udnyttede ofte det makabre med en vis poetisk evne, og derfor er der i de senere år blevet skrevet flere artikler om ham i engelske og amerikanske filmtidsskrifter.

